

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **a) S. N., b) PaedDr. M. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. MPSV-UM/1223/14/4S-HMP, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, čj. 11 Ad 8/2014 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobkyni a) a b) **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 11. 2013, čj. 831360/13/AB, byla žalobkyni a) s účinností ode dne 1. 10. 2013 odňata v důsledku nabytí zletilosti dávka pěstounské péče - příspěvek na úhradu potřeb dítěte.

[2] Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále „žalovaný“) zamítlo rozhodnutím ze dne 29. 1. 2014, čj. MPSV-UM/1223/14/4S-HMP (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně b) proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdilo.

II.

[3] Žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadly žalobou u Městského soudu v Praze. Žalobu žalobkyně a) městský soud odmítl pro nepřípustnost, neboť žalobkyně a) nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Městský soud přezkoumal napadené

rozhodnutí na základě žaloby podané žalobkyní b). Napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně tvrdily, že žalovaný nepostupoval správně při interpretaci § 47f zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (dále též „zákon“). Žalovaným zvolený způsob výkladu by vedl k závěru, že zákon rozlišuje děti, které dosáhly zletilosti v péči osoby pečující [§ 4a písm. b) zákona], a děti, které dosáhly zletilosti v péči osoby v evidenci podle § 4a písm. c) tohoto zákona. V obou případech se přitom jedná o děti svěřené do pěstounské péče, které mají nárok na úhradu potřeb dítěte podle § 47f zákona.

[5] Městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti a pro nedostatek důvodů. Žalovaný nedbal na smysl a účel právní úpravy a omezil se pouze na jazykovou a formální interpretaci. Z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že za osobu pečující je možno podle § 47f zákona považovat pouze osobu, která nějakou formou pečuje o dítě za současného splnění podmínky, že se nejedná o péči na přechodnou dobu.

[6] Žalovaný na jedné straně tvrdil, že pečující osobou je jen taková osoba, které je svěřeno dítě nikoli na přechodnou dobu, resp. že za pečující osobu nelze považovat osobu, které je dítě svěřeno pouze přechodnou dobu. Napadené rozhodnutí však současně připouští, že termín pečující osoba, užitý v § 47f odst. 1 zákona, zahrnuje u nezletilých nejen osobu pečující, ale i osobu v evidenci.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku kasační stížností.

[8] Namítl, že městský soud dostatečně neodlišil osoby pečující a osoby v evidenci podle § 4a zákona. Osobě pečující nemůže být svěřeno dítě na přechodnou dobu, jelikož péči o dítě na přechodnou dobu zajišťují právě osoby v evidenci. Ty řeší aktuální zabezpečení potřeb nezletilého dítěte do doby, než bude navraceno biologickým rodičům nebo nalezena vhodná osoba pečující, případně zajištěn jeho návrat do péče biologických rodičů.

[9] Osobami v evidenci jsou jak osoby, které aktuálně nepečují o žádné dítě, tak osoby, které mají dítě po určitou dobu svěřeno do pěstounské péče na přechodnou dobu. Osoba v evidenci se svěřeným dítětem má nárok na odměnu pěstouna ve stejné výši. Je tomu tak proto, že osoba v evidenci musí být v neustálé pohotovosti k přijetí dítěte do rodiny, což jí může bránit ve výkonu zaměstnání. Postavení osoby v evidenci a osoby pečující je však odlišné. Oba druhy osob jsou určeny k rozdílným úkolům a řeší rozdílné zabezpečení potřeb dítěte.

[10] Žalobkyně b) mohla požádat, aby jí žalobkyně a) byla svěřena do pěstounské péče a stát se tak osobou pečující, čímž by zůstal zachován nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte i po dosažení jeho zletilosti.

[11] Ustanovení § 47f odst. 1 zákona je třeba interpretovat tak, že nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte má nezletilé nezaopatřené dítě svěřené do pěstounské péče, přičemž výplata náleží osobě pečující nebo osobě v evidenci. Ustanovení § 47f odst. 2 téhož zákona výslovně stanoví, že nárok na předmětný příspěvek se zachovává i po dosažení zletilosti dítěte, nejdéle však do dvacátého šestého roku jeho věku, jde-li o nezaopatřené dítě, které trvale žije a společně uhrazuje náklady na své potřeby s osobou, která byla do dosažení jeho zletilosti osobou pečující. Zdánlivý rozpor obou ustanovení je dán rozdílným postavením osoby pečující a osoby v evidenci.

[12] Z ustanovení § 47v odst. 4 téhož zákona, podle nějž nezletilé dítě v řízení zastupuje osoba pečující nebo osoba v evidenci, lze bezpečně dovodit právo na výplatu dávky v případě jejího přiznání podle § 47f odst. 1 tohoto zákona též tehdy, je-li dítě svěřeno osobě v evidenci. Poté, co dítě dosáhne zletilosti, se však uplatní § 47 odst. 2 tohoto zákona a dítě, které dosáhlo zletilosti v péči osoby v evidenci, na předmětný příspěvek nemá nárok.

IV.

[13] Žalobkyně a) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že řízení o příspěvku na náhradu potřeb dítěte nebylo vedeno řádně. Žalobkyně a) dne 26. 9. 2013 nabyla zletilosti a získala plnou procesní způsobilost. Proto jí mělo být doručeno rozhodnutí o odnětí příspěvku na úhradu potřeb nezletilého dítěte. Nebylo jí však doručeno, nemohla proto proti němu využít opravné prostředky. Rozhodnutí trpělo vadou – důvody uvedené v odůvodnění neodpovídaly podmínkám uvedeným v § 47f zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Stěžovatel nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání, neboť žalobkyně b) a její manžel podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání dne 27. 11. 2013 a stěžovatel vydal napadené rozhodnutí až dne 29. 1. 2014.

[14] Žalobkyně b) ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně dokládala i s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu, že zákon neutilizuje jednotnou terminologii. Sporné nebylo, zda měla žalovaná postavení osoby v evidenci, nýbrž zda měla postavení osoby pečující. Není správný argument stěžovatele, že osobě pečující nemůže být svěřeno dítě na přechodnou dobu. Zákon rovněž nestanoví věk jako podmínku pro výběr konkrétního typu pěstounské péče.

[15] Stěžovatelův výklad § 47f zákona o sociálně-právní ochraně dětí zakládá neodůvodněnou nerovnost mezi dětmi, které dosáhly zletilosti v různých formách pěstounské péče. Je účelový argument stěžovatele, že podle § 47v odst. 4 tohoto zastupuje nezletilé dítě v řízení o příspěvku na úhradu potřeb dítěte osoba pečující nebo osoba v evidenci. Naposledy zmíněné ustanovení se týká řízení o tomto příspěvku a upravuje, kdo smí dítě v řízení o příspěvku zastoupit, nikoli způsob příjmu finančních prostředků.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Ačkoli městský soud vyslovil právní názor na interpretaci § 47f zákona, stěžovateli rovněž vytkl, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel však v kasační stížnosti ani netvrdil, že rozhodnutí přezkoumatelné bylo a obsahovalo jednoznačné a přesvědčivé odůvodnění. Místo toho argumentuje k právnímu posouzení § 47f zákona.

[19] Je obecně přijímaným východiskem, že gramatický (jazykový) výklad právní normy je prvotním přiblížením se smyslu a skutečného obsahu právní normy. Jazykový výklad právní normy „[j]e pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevědomosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odizipen a absurdity“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb., dostupný též <http://nalus.usoud.cz>). Výklad právní normy by tedy měl být průnikem a vyvážením jednotlivých výkladových metod – vedle metody jazykové též metody systematické, historické, teleologické, logické, srovnání v právu aj. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 5 A 116/2001 - 46, č. 20/2003 Sb. NSS; rozsudek NSS ze dne

11. 2. 2004, čj. 7 A 72/2001 - 53, č. 576/2005 Sb. NSS a dále též rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 1 Afs 86/2004 - 54, č. 792/2006 Sb. NSS). V nyní posuzované věci však ani gramatický výklad nevede k právnímu názoru, který zastává žalovaný. O to pečlivěji je třeba interpretovat § 47f, neboť na tom závisí poskytnutí příspěvku na úhradu potřeb dítěte. Nejvyšší správní soud nepřehlédl ve vyjádření žalobkyň ke kasační stížnosti zmínku o tom, že se žalobkyně a) ocitla v důsledku postupu žalovaného bez prostředků, neboť jí nebyla přiznána ani dávka hmotné nouze; ačkoli k ní bývalí pěstouni [žalobkyně b) s manželem] nemají vyživovací povinnost, byly jejich poměry hodnoceny při rozhodování o této dávce.

[20] Žalobkyně a) byla svěřena do pěstounské péče na přechodnou dobu žalobkyni b) a jejímu manželovi rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 12. 2012, čj. 14 Nc 2004/2012 – 17 podle § 45a zákona č. 94/1963 Sb., o rodině. Zákon o rodině upravoval pěstounskou péči velmi obecně. Neobsahoval definici pěstounské péče a pěstouna a terminologicky nerozlišoval mezi pěstouny a pěstouny na přechodnou dobu. V podrobnostech odkazoval na zvláštní právní předpis (§ 45a odst. 1, § 45a odst. 2 zákona o rodině, podle nějž „[d]ůvody svěřeni dítěte do pěstounské péče na přechodnou dobu a podrobnosti úpravy stanoví zákon o sociálně-právní ochraně dětí.“)

[21] Ustanovení § 47f odst. 1 zákona stanoví, že „[n]árok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte má nezletilé nezaopatřené dítě svěřené do pěstounské péče. Příspěvek na úhradu potřeb dítěte náležející podle věty první se vyplácí osobě pečující“. Z tohoto ustanovení nevyplývá, že je nárok na příspěvek závislý na konkrétním druhu pěstounské péče, ve které se nezaopatřené dítě nachází. Rozhodujícími kritérii jsou existence pěstounské péče a nezletilost dítěte. Věta druhá již neupravuje podmínky vzniku nároku na příspěvek, ale „pouze“ určuje, komu se příspěvek vyplácí.

[22] Je třeba odmítnout argument stěžovatele, opírající se interní normativní instrukci č. 5/2013, že nárok na příspěvek u nezletilých v pěstounské péči na přechodnou dobu vyplývá z § 47v odst. 4 zákona. Úprava, podle které nezletilého zastupuje v řízení o příspěvku též osoba v evidenci, je logická, nevyplývá z ní však nic jiného, než jednoznačné sdělení, kdo nezletilého v řízení zastupuje. Nejde tedy o další podmínku pro vznik nároku, ale o procesní ustanovení týkající zastupování v řízení. I kdyby však tomu tak nebylo, pouze z toho, že osoba v evidenci je zmíněna pouze u zastupování nezletilého, nelze dovodit, že jen tehdy je dán nárok na příspěvek. Po dosažení zletilosti dítěte již z povahy věci není třeba procesního ustanovení o zastupování, v řízení o příspěvku zletilý vystupuje sám a příspěvek se vyplácí přímo jemu. Pokud by tedy měl být činěn jakýkoli závěr z ustanovení o zastupování v případě nezletilého, měl by být spíše opačný, neboť v prvním i druhém odstavci § 47f se hovoří o osobě pečující a obsah ustanovení neskýtá žádný důvod vnímat tento pojem nejprve široce a v následujícím odstavci bez jakéhokoli zdůvodnění podstatně užěji.

[23] Žalobkyně jsou přesvědčeny, že nárok na příspěvek v tomto případě vyplývá z § 47f odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, který stanoví, že „nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte se zachovává i po dosažení zletilosti dítěte, nejdéle však do dvacátého šestého roku jeho věku, jde-li o nezaopatřené dítě podle zákona upravujícího státní sociální podporu, které trvale žije a společně ubrazuje náklady na své potřeby s osobou, která byla do dosažení jeho zletilosti osobou pečující.“ Toto ustanovení již nespojuje nárok na příspěvek s existencí pěstounské péče a ani tak činit u zletilého nemůže (srov. § 970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle kterého „pěstounská péče zaniká nejpozději, nabude-li dítě plné svéprávnosti, jinak jeho zletilostí“), nýbrž se soužitím dítěte a osoby, která byla do dosažení zletilosti dítěte jeho osobou pečující.

[24] Podle stěžovatele neměla žalobkyně a) na předmětný příspěvek nárok, neboť žalobkyně b), s níž žalobkyně a) trvale žila a společně uhrazovala náklady na své potřeby, nebyla ve vztahu k žalobkyni a) osobou pečující, ale osobou v evidenci.

[25] Podle § 4a písm. b) zákona se osobou pečující o dítě (dále jen „osoba pečující“) rozumí jiná fyzická osoba odpovědná za výchovu dítěte, 1. která je pěstounem, 2. která byla do dosažení zletilosti dítěte jeho pěstounem nebo poručníkem, a to po dobu, po kterou má nezaopatřené dítě nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte, 3. které je před rozhodnutím soudu o svěřeni dítěte do pěstounské péče rozhodnutím soudu nebo orgánu sociálně-právní ochrany dočasně svěřeno do péče osoby, která má zájem stát se pěstounem, a to po dobu trvání takové péče, 4. která je poručníkem dítěte, jestliže o dítě osobně pečuje, nebo 5. která má v osobní péči dítě, k němuž nemá vyživovací povinnost, a to po dobu, po kterou probíhá soudní řízení o ustanovení této osoby poručníkem.

[26] Podle § 4a písm. c) zákona se osobou v evidenci rozumí fyzická osoba, která je vedena v evidenci osob, které mohou vykonávat pěstounskou péči na přechodnou dobu.

[27] Ustanovení §4a písm. b) v bodech 1 a 4 stanoví pro vymezení osoby pečující základní kategorie pěstoun (1), poručník dítěte, jestliže o dítě osobně pečuje (4) a dále pak ostatní odvozené skupiny osob (k pěstounovi i poručníku bod 2, k pěstounovi bod 3 a k poručníku bod 5). Pro všechna vymezení osob pečujících však platí, že rozhodným hlediskem pro zařazení konkrétní osoby mezi osoby pečující je to, že tato osoba o dítě skutečně fakticky pečuje. Bylo by jistě nevhodnou tautologií, pokud by osoba pečující byla definována jako osoba, která o dítě pečuje. Přesto však lze vysledovat, že právě faktická péče o dítě je nezbytná pro podřazení do této kategorie. Proto je mezi osoby pečující zařazen v první řadě pěstoun a pro účely nyní rozhodované věci významně i osoba, která byla do dosažení zletilosti dítěte jeho pěstounem nebo poručníkem, a to po dobu, po kterou má dítě nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte. Stejně tak je ve vymezení osob pod body 3, 4 a 5, podstatné, že dítě bylo takové osobě svěřeno do péče (bod 3), že taková osoba o dítě osobně pečuje (bod 4), resp. že má v osobní péči dítě, k němuž nemá vyživovací povinnost (bod 5).

[28] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že při úvahách o splnění podmínek pro poskytnutí příspěvku na úhradu potřeb dítěte nelze vést pomyslnou dělící linií mezi osobami pečujícími na straně jedné a osobami v evidenci na straně druhé. Nelze tvrdit, že osoba v evidenci, které je do péče svěřeno dítě, byť na přechodnou dobu, zůstává nadále pouze osobou v evidenci a nelze na ni nahlížet též jako na osobu pečující. Jak již bylo naznačeno, určujícím musí být to, zda osoba o dítě v konkrétním časovém momentu fakticky pečuje či nikoli. Jinak by totiž za osobu pečující nemohli být považováni ti, jimž bylo dítě dočasně svěřeno do péče, ještě před rozhodnutím soudu o svěřeni dítěte do pěstounské péče (bod 3), neboť jistě může dojít k tomu, že dítě nakonec svěřeno do pěstounské péče této osoby nebude a ona péče je tím z povahy věci rovněž přechodná.

[29] Stěžovatel namítl, že osobu v evidenci nelze zaměňovat s osobou pečující, neboť účelem pěstounské péče na přechodnou dobu je zabezpečit dítěti péči na dobu, než se vrátí k biologickým rodičům, bude osvojeno nebo svěřeno do dlouhodobé pěstounské péče. Pěstounská péče na přechodnou dobu má krizový ráz a není určena k péči o dítě až do jeho dospělosti. Ustanovení § 27a odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně stanoví, že „do evidence osob, které mohou vykonávat pěstounskou péči na přechodnou dobu, se zařazují osoby, které na základě odborného posouzení mají předpoklady pro výkon takové péče o dítě, a to zejména z hlediska krátkodobosti takové péče a péče o dítě krátce po jeho narození.“ Stěžovateli lze přisvědčit, že důvody, pro které obvodní soud rozhodl o svěřeni žalobkyně a) do pěstounské péče na přechodnou dobu, nekorespondují § 27a odst. 7 zákona. Podle tohoto ustanovení může soud na návrh orgánu sociálně-právní ochrany svěřit dítě do pěstounské péče na přechodnou dobu osobám v evidenci, a to na dobu, po kterou nemůže rodič ze závažných důvodů dítě vychovávat (písm. a), dobu, po jejímž uplynutí lze dát souhlas rodiče s osvojením (písm. b), nebo dobu do nabytí právní moci rozhodnutí soudu o tom, že souhlasu rodičů k osvojení není třeba (písm. c). Stěžovateli lze přisvědčit, že pěstounská

péče na přechodnou dobu má být krátkodobou péčí. Proto je její maximální délka omezena na 1 rok. Z tohoto ustanovení ani žádného jiného ustanovení zákona o sociálně-právní ochraně dětí však současně nevyplývá, že by do takové péče nemohlo být svěřeno dítě, které v jejím průběhu dosáhne zletilosti. K takovému závěru nelze dospět ani poukazem na přechodný a krizový ráz takové péče, neboť i děti, které se věkem blíží zletilosti, se zcela jistě mohou ocitnout v situaci, jež bude vyžadovat přechodnou péči krizového rázu a kterou bude možno nejlépe řešit jejich svěřením do pěstounské péče na přechodnou dobu.

[30] Přestože zákon o sociálně-právní ochraně dětí, který je k zákonu o rodině ve vztahu speciality, stejně jako zákon o rodině rozlišuje jednotlivé druhy pěstounské péče, nerozlišuje jednotlivé druhy pěstounů. I osoby vykonávající pěstounskou péči na přechodnou dobu totiž označuje jako pěstouny a ty je třeba po dobu výkonu této pěstounské péče považovat na osoby pečující. To vyplývá např. z § 27a odst. 9 tohoto zákona, který stanoví, že „[p]ěstounská péče na přechodnou dobu může trvat nejdéle 1 rok. To neplatí, pokud jsou do pěstounské péče téhož **pěstouna** svěřeni sourozenci dítěte, kteří byli do této péče svěřeni později, ne však na dobu delší, než po kterou má trvat pěstounská péče podle věty první u sourozence, který byl do pěstounské péče na přechodnou dobu témuž **pěstounovi** svěřen jako poslední.“ Stejný závěr plyne z § 47j odst. 1 písm. d), podle kterého činí výše odměny pěstouna 24 000 Kč za kalendářní měsíc, „pečuje-li **pěstoun** alespoň o jedno dítě, které mu bylo svěřeno na přechodnou dobu, a toto dítě je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby“. Též osoby, které vykonávají pěstounskou péči na přechodnou dobu, je tedy třeba považovat za pěstouny, a tedy ve smyslu § 4a písm. b) za osoby pečující. Pěstoun na přechodnou dobu tím však neztrácí své původní postavení osoby v evidenci, neboť není z evidence vyřazen, ale zůstává v ní veden a může do pěstounské péče na přechodnou dobu přijmout další děti.

[31] Městský soud netvrdil, že žalobkyni náleží příspěvek proto, že právní postavení „dlouhodobého“ pěstouna a pěstouna na přechodnou dobu (osoby v evidenci) je zcela totožné. Zdůraznil však, že nejsou objektivní důvody, pro které by nebylo možné pěstouna na přechodnou dobu považovat za pečující osobu. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen, že nelze z rozumných důvodů tyto osoby odlišovat. Pro stanovení podmínek nároku na příspěvek na úhradu potřeb dítěte musí být prvotní faktické objektivní poměry dítěte resp. osoby, která nabyla zletilosti, nikoli důvody „vnější“, jejichž existenci objektivně nemohl příjemce dávky ovlivnit. Již § 5 zákona stanoví, že předním hlediskem sociálně-právní ochrany je zájem a blaho dítěte. Nezletilé nezaopatřené dítě svěřené do pěstounské péče může jen obtížně ovlivnit, zda bude svěřeno do trvalé pěstounské péče, či zda soud přistoupí ve specifické situaci při rozhodování o pěstounské péči nezletilce relativně nedlouho před nabytím zletilosti k pěstounské péči na přechodnou dobu. Právní názor stěžovatele skutečně zakládá neodůvodněnou nerovnost v přístupu k příspěvku mezi zletilými dětmi podle toho, v jakém druhu pěstounské péče byli umístěni před nabytím zletilosti. Text právního předpisu neodůvodňuje takový rozdílný přístup. Rozhodnými kritérii musí být u všech oprávněných jejich zletilost a to, že nadále trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby s osobou, která byla do dosažení jejich zletilosti osobou pečující.

[32] Správnost právního názoru městského soudu nejzřetelněji vyplývá z § 47i odst. 1 zákona. Podle tohoto ustanovení má nárok na odměnu pěstouna osoba pečující a osoba v evidenci. Nárok na odměnu pěstouna má i osoba pečující nebo osoba v evidenci, jestliže nezaopatřené dítě, které jí bylo svěřeno do péče, nemá po dosažení zletilosti nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte jen proto, že požívá důchod z důchodového pojištění, jehož výše je stejná nebo vyšší než uvedený příspěvek. Byť se citované ustanovení týká nároku na odměnu pěstouna, je z něj nepochybné, že nárok na tuto odměnu má jak osoba pečující, tak osoba v evidenci též za specifické situace, kdy dítě po dosažení zletilosti nemá nárok na příspěvek na úhradu potřeb, avšak pouze proto, že požívá vyšší nebo stejný důchod z důchodového pojištění. Jestliže zákon přiznává nárok na odměnu pěstouna všem pěstounům i za specifické situace,

tím spíše je nárok na odměnu dán i tehdy, pokud svěřená osoba po nabytí zletilosti nárok na příspěvek má. Ustanovení § 47i odst. 1 zákona s touto situací evidentně počítá, a to i v případě nabytí zletilosti v péči osob v evidenci. Pokud by byl správný právní názor žalovaného, že osoby nabyvší zletilosti v pěstounské péči na přechodnou dobu nemají nárok na příspěvek, pozbyla by důvodu právní úprava nároku na odměnu pěstouna (i osoby v evidenci) za specifické situace. Městský soud proto postupoval správně, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zaujal rovněž správný právní názor, pokud jde o podmínky vzniku nároku na příspěvek na úhradu potřeb žalobkyně a).

[33] Žalobkyně zmínily ve vyjádření ke kasační stížnosti, že prvostupňové rozhodnutí mělo být doručováno přímo žalobkyni a), která již nabytla zletilosti, takto však doručováno nebylo. Městský soud odmítl žalobu žalobkyně a), neboť nevyužila opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Kasační stížnost stěžovatele však směřovala pouze do výroku, kterým městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí. Výrok o odmítnutí žaloby žalobkyně a) zůstal kasační stížností nenapaden, žalobkyně a) nepodala vlastní kasační stížnost do tohoto výroku. V této věci proto není dán procesní prostor zabývat se okolnostmi doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni a).

[34] S poukazem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyním, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[36] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud usnesením ze dne 28. 4. 2014, čj. 11 Ad 8/2014 – 16, vyzval žalobkyně k úhradě soudního poplatku za žalobu. Soudní řízení však bylo osvobozeno od soudního poplatku. Předmětem řízení byl nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte. Tento příspěvek je podle § 47e písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí dávkou pěstounské péče. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále „zákon o soudních poplatcích“), je řízení ve věcech dávek pěstounské péče osvobozeno od soudních poplatků. Obě žalobkyně zaplatily soudní poplatek. Městský soud proto zaplacený soudní poplatek vrátí podle § 10 odst. 2 téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu